

Böröndi Lajos

Nyár volt

Kis talpainkat tarló bökte, csípte,
ahogyan kerestük az elhullott kalászt.
Nyár volt, az eget fecskék karistolták,
vadsóska ízű volt a szánk.

A Répce vízébe mártottuk talpunkat,
húse olyan volt, mint a pince mélye.
Mesékkal volt teli a világ,
s tágas, néha elszédültünk tőle.

Ma szűk a tágas is, s kinézünk néha
a repülő ablakán az elénk tárulóra.
Tudjuk, az a régi volt igaz, mikor fecskékkel
teli ég nézett vissza a felbámulókra.

Már vadsóska, csattogó, papsajt sincsen,
ha van is, ki hajol le érte?
S maradt a csodák nélküli világ, felnőttünk,
és ez a betonná keményült béke.

Fényképdarabka

Úgy ültem a fényképezőgép lencséje előtt
öt-hat évesen 1960 táján,
mint aki előtt most nyílik ki a világ,
s látja a hatalmas lepkeszárnyakat kitárulni,
s a fehér időbe ellebeg a múlt.

Kisgyermekből gyermekké váltam,
a lovasszekér kirázta belőlem a voltat,
s más lett minden bennem és körülöttem,
miután először lefényképeztek.

Valahonnét az emlékek dobozának aljáról
úszott elő ez a kép,
s az esős reggelen ez melenget.
A hit, hogy akkor arra gondoltam,
majd nagy leszek, és bátor.

Ott kellett volna megállítani az időt.
Mert nagy lettem és bátor

epilógus

a munka bevégezetlen marad
a portré így is kiegészül
életed csupa dirib darab
fogy a fény minden télre készül

verset körmölsz s még olvasod
Vörösmartyt és Adyt
hátha ők tudták a titkok titkát
eltanulhatsz még valamit

tőlük s Aranytól akit úgy szeretsz
mintha kicsit belőle lennél
talán dédapád lehetett
az volt magadra benne leltél

unt vendég voltál s most nézed
ahogyan elfut a vonat
a portré így is teljes persze
cserépdarab tükördarab